



Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
3.Bf.11/2026/10.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2026. május 13. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A testi sértés büntettének kísérlete miatt Terhelt1 ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2025. október 22. napján kelt 23.B.61/2025/31. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott a szabadságvesztés büntetésből feltételes szabadságra nem bocsátható.

A Monori Járásbíróság 10.B.82/2015/19. számú ítéletével kiszabott és végrehajtásában 5 (öt) évi próbaidőre felfüggesztett 2 (két) év fogházban végrehajtandó szabadságvesztés végrehajtását elrendeli.

A vádlott által az elsőfokú eljárásban viselni rendelt bűnügyi költség összege helyesen 463.554 (négy százhatvanháromezer-ötszázötvennégy) forint.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helyben hagyja.

A másodfokú eljárásban felmerült 22.536 (huszonkétezer-ötszázharminchat) forint bűnügyi költséget a vádlott köteles az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2025. október 22. napján kihirdetett 23.B.61/2025/31. számú ítéletével Terhelt1 vádlottat testi sértés büntettének kísérlete miatt [Btk. 164. § (1) és (8) bekezdés I. fordulat] 3 év – börtön fokozatú – szabadságvesztés büntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy a szabadságvesztés büntetésből legkorábban a kétharmad rész kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe beszámította. Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

[2] Az elsőfokú ítélet ellen a vádlott felmentésért és enyhítésért, a védő a cselekmény minősítése miatt és teljeskörűen jelentett be fellebbezést. Az ügyész az ítéletet tudomásul vette.

[3] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.827/2025/3. számú átiratában a fellebbezéseket nem tartotta alaposnak, az elsőfokú ítéletet más okból látta reparálandónak.

[4] Rögzítette, hogy a vádlott és védője fellebbezéseinek irányultságára figyelemmel a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján teljeskörű felülbírálatnak van helye. A fellebbezéseket a Be. 598. § (2) bekezdés I. fordulata szerinti tanácsülésen elbírálhatónak tartotta, nyilvános ülés kitűzését nem kérte, bejelentette, hogy annak tartása esetén azon nem vesz részt.

[5] Álláspontja szerint a törvényszék a perrendi szabályokat betartva folytatta le az eljárást, hatályon kívül helyezésre okot adó abszolút, illetve relatív eljárási szabálysértést nem vétett. A bizonyítás törvényességére vonatkozó szabályokat ugyancsak megtartotta. A lehetséges és rendelkezésre álló bizonyítékokat teljeskörűen beszerezte és megvizsgálta, tényállás-tisztázási kötelezettségének kimerítően eleget tett.

[6] Az elsőfokú bíróság a tényállásban nem tüntette fel a sértett által elszenvedett sérülés büntetőjogi gyógytartamát, azonban a bizonyítékok értékelése körében rögzítette az elfogadott igazságügyi orvosszakértői véleményben található azon megállapítást, hogy a sérülés büntetőjogi gyógytartama 8 napon belüli, tényleges gyógytartama – szövődménymentes gyógyulás esetén – egy hét.

[7] Az ítélezési gyakorlat értelmében azonban az ítélet egységes egész, ezért, ha ítéletszerkesztési hibából eredően a bíróság az indokolásnak tényálláson kívüli részében rögzít egyes tényeket, azokat is a tényállás részének kell tekinteni.

[8] Erre figyelemmel a megjelölt ténynek a szerepeltetése szükséges a történeti tényállásban is.

[9] A megalapozott történeti tényállás felülbírálatra alkalmas és irányadó a másodfokú eljárásban is a Be. 591. § (1) bekezdése alapján.

[10] A vádlott bűnösségére vont következtetés okszerű.

[11] A bűncselekmény minősítése törvényes az elkövetéskor hatályos büntető anyagi jogi rendelkezéseknek, valamint az élet és testi épség büntetőjogi védelméről szóló 3/2013. Büntető jogegységi határozat indokolása I/2. pontjában szereplő tárgyi és alanyi tényezők figyelembevételén alapuló következetes bírósági gyakorlatnak megfelelően és az elsőfokú bíróság ennek helyes jogi indokát adta. Ugyanis a hivatkozott BJE I/4. pontjában kifejtettek szerint, ha az életveszélyre is kiterjedő szándék megállapítható, és ez az eredmény elmarad, az életveszélyt okozó testi sértés kísérletének megállapítására kerülhet sor.

[12] Ennek megfelelően a következetes ítélkezési gyakorlat szerint életveszélyt okozó testi sértés megállapításának van helye, ha a testi sértésre irányuló magatartást tanúsító elkövető szándéka az életveszélyre is kiterjed, mert ennek bekövetkezését kívánja, vagy ebbe belenyugodva cselekszik.

[13] Az elsőfokú bíróság helyesen vette számba azokat az objektív és szubjektív tényezőket, amelyekből arra vont megalapozott következtetést, hogy a vádlottnak előre kellett látnia az életveszély bekövetkezésének reális lehetőségét, azonban eziránt közömbös maradt.

[14] A büntetés kiszabása körében figyelembe veendő körülményeket az eljáró törvényszék maradéktalanul feltárta.

[15] Az elsőfokú bíróság a számba vett büntetéskiszabási tényezőket a súlyuknak megfelelően értékelte, amikor a felsorolt bűnösségi körülményekre és a büntetési célokra figyelemmel a Btk. 80. § (1) bekezdésében meghatározott büntetéskiszabási elvek alapján a vádlottal szemben szabadságvesztés büntetést szabott ki, annak tartama a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességre is tekintettel eltúlzottan súlyosnak nem tekinthető, az alkalmas a Btk. 79. §-ában meghatározott speciális és generális prevenciós célok elérésére.

[16] Az enyhítő körülmények száma és nyomatéka nem indokolják kellőképpen a vádlott esetében a büntetési tételkeret alsó határával azonos tartamú vagy a Btk. 82. § (2) bekezdés c) pontjában foglalt enyhítő rendelkezés alkalmazásával a büntetési tétel alsó határánál rövidebb tartamú szabadságvesztés kiszabását.

[17] A szabadságvesztés végrehajtási fokozatáról az elsőfokú bíróság a Btk. 37. § (2) bekezdés a) pontja alapján törvényesen rendelkezett.

[18] A feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének legkorábbi időpontjára vonatkozó rendelkezés azonban téves. Mivel a vádlott a terhére rótt, a Btk. 459. § (1) bekezdés 26. pont c) alpontjában meghatározott személy elleni erőszakos bűncselekményt a Btk. 459. § (1) bekezdés 14. pont d) alpontja szerinti hozzátartozója sérelmére követte el, a Btk. 38. § (5) bekezdés b) pontja alapján feltételes szabadságra nem bocsátható. E körben az ügydöntő határozat megváltoztatása nem ütközik a Be. 595. §-a szerinti súlyosítási tilalomba.

[19] A közügyektől eltiltás mellékbüntetés alkalmazása is törvényes, amelynek tartama megfelelően igazodik a kiszabott szabadságvesztés büntetés mértékéhez.

[20] Az elkövetés eszközét képező kés elkobzására a Btk. 72. § (1) bekezdés a) pontja alapján törvényesen került sor.

[21] Az ítélet egyéb, egyszerűsített felülvizsgálati eljárás tárgyát képező, járulékos rendelkezései szintén törvényesek.

[22] Észrevételezte továbbá, hogy a támadott ítélet indokolása személyi részének 3.) pontja alatti előzményi elítélés adatai kiegészítésre szorulnak azzal, hogy a szabadságvesztés végrehajtását a Budapesti XVIII. és XIX. Kerületi Bíróság 8.B.366/2014/6. számon rendelte el.

[23] A sérelmezett ítélet személyi részének 6.) pontja pedig helyesbítést igényel azzal, hogy a Monori Járásbíróság 10.Bpk.279/2018/3. számú összbüntetési ítélete 2018. július 24. napján kelt.

[24] Mindezek alapján indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék 23.B.61/2025/31. számú ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján változtassa meg, állapítsa meg, hogy a vádlott a Btk. 38. § (5) bekezdés b) pontja alapján feltételes szabadságra nem bocsátható, egyebekben az elsőfokú ítéletet – a fenti pontosításokkal – a Be. 605. § (1) bekezdése alapján hagyja helyben.

[25] A védő a jogorvoslati kérelme írásbeli indokolásában elsődlegesen a vádlott felmentését, másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítését kérte.

[26] Kifejtette, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a vádlott terhére rótt tényállást a kétséget kizáró bizonyítottság követelményének sérelmével állapította meg. Az ügy sajátossága ugyanis, hogy a történéseknek közvetlen szemtanúja nem volt, a szobában kizárólag a vádlott és a sértett tartózkodtak, a többi tanú csupán utólagos észlelésekről, illetve a felek kapcsolatáról számolt be általánosságban.

[27] A rendelkezésre álló objektív bizonyítékok legfeljebb azt támaszthatják alá, hogy a sérülés a szálló 301. számú szobájában keletkezett. Ez azonban önmagában nem teszi kétséget kizáróan bizonyítottá azt, hogy a sérülés célzott, tudatos szűrő mozdulat eredménye volt.

[28] Az elsőfokú ítélet indokolásának egyik központi eleme, hogy a szakértő a vádlott által előadott baleseti mechanizmust nem tartotta szakértőileg alátámaszthatónak. Ha és amennyiben a szakértői vélemény aggálytalan, ebből a megállapításból akkor sem következhet szükségszerűen az ellenkező verzió, vagyis a célzott, irányított szűrés teljes bizonyossága. A vádlotti védekezés egy változatának esetleges megingása pedig nem elegendő a kétséget kizáró megállapítás megtételéhez.

[29] Lényeges az is, hogy a szakértő maga rögzítette, hogy a sértett sérüléskori testhelyzete nem volt meghatározható, a sérülés akár álló, akár ülő, akár fekvő pozícióban is keletkezhetett. Ez a megállapítás önmagában is azt mutatja, hogy az eseménysor részletes rekonstruálása a rendelkezésre álló iratok alapján nem volt lehetséges. Ha pedig az elkövetés pontos mechanizmusa nem állapítható meg, abból a vádlott tudattartalmára sem vonható le olyan határozott következtetés, amely a cselekmény súlyosabb minősítését megalapozná.

[30] A kihallgatott tanúk vallomásai sem abba az irányba mutatnak, hogy védenca a terhére rótt cselekményt elkövette volna.

[31] Azt látta megállapíthatónak, hogy az eseményt rendkívül sok bizonytalanság övezi, ugyanakkor felhívta a figyelmet arra, hogy önmagában a részletekben mutatkozó bizonytalanság – különösen egy hirtelen, rövid idő alatt lezajló eseménynél – nem azonos a szándékos, irányzott elkövetés bizonyítottságával.

[32] Az elsőfokú bíróság ezzel szemben a vádlotti vallomások egyes részleteinek változásaiból arra következtetett, hogy védenca egész védekezése valótlan. Ez a következtetés túlzó, és az in dubio pro reo elvével teljesen ellentétes.

[33] A cselekmény jogi minősítése körében előadta, hogy a sértett ténylegesen 8 napon belül gyógyuló sérülést szenvedett. Az elsőfokú bíróság ennek ellenére azért állapította meg az életveszélyt okozó testi sértés büntetnének a kísérletét, mert a nyak anatómiai sajátosságai miatt a súlyosabb eredmény – megfelelően nagyobb erőbehatás esetén – elvileg bekövetkezhetett volna. Nézete szerint ez a gondolatmenet anyagi jogilag téves. A kísérlet megállapításához nem elegendő a sérülés helyének absztrakt veszélyessége vagy egy súlyosabb, hipotetikus elképzelhető eredmény pusztán lehetősége, hanem a konkrétan megállapított elkövetési magatartásnak kell objektíve alkalmasnak lennie a minősített eredmény előidézésére, és ezzel összhangban a vádlott tudatának is át kell fognia ezt a lehetőséget.

[34] Jelen ügyben azonban a szakértői megállapítás éppen az volt, hogy a ténylegesen megvalósult erőbehatás kis erejű volt, és a nemes ér- és idegképleteket azért nem érte el, tehát azért maradt el a súlyosabb eredmény, mert ehhez nagyobb, akár közepes erőbehatás lett volna szükséges. Vagyis a szakértő valójában nem azt állította, hogy a ténylegesen bizonyított magatartás közvetlenül alkalmas volt az életveszélyes sérülés előidézésére, hanem azt, hogy egy másik, súlyosabb, nagyobb erő kifejtéssel járó magatartás

már alkalmas lehetett volna erre. Csakhogy védenca – szándékosan, vagy ahogyan ő állítja, véletlenül, de mindenképpen – kis erőbehatással sértette meg sértett1 nyakát, ezért alapvetően téves az az ítéleti megállapítás, hogy a vádlott cselekménye nyomán a súlyosabb eredmény reális lehetősége fennállt. Emellett nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogy az eszköz is egy rövid pengehosszúságú konyhakés volt, tipikusan nem olyan jellegű szűrőeszköz, melyet súlyos kimenetelű sérülés okozására használnak.

[35] A kommentár szerint a testi sértés kísérleti alakzatának megítélésénél nem a ténylegesen bekövetkezett eredmény, hanem az elkövető eredményt átfogó szándéka az irányadó, az életveszélyt okozó testi sértés kísérlete csak akkor állapítható meg, ha az elkövetés olyan eszközzel, intenzitással és módon valósul meg, amely a közönséges élettapasztalat szerint a ténylegesen okozottnál súlyosabb, életveszélyes sérülés előidézésére alkalmas, és a súlyosabb eredmény kizárólag az elkövetőn kívül álló okból marad el.

[36] A jelen ügyben a ténylegesen kialakult sérülés 8 napon belüli büntetőjogi gyógytartamú, a súlyosabb eredményre utaló következtetést pedig az elsőfokú bíróság lényegében az eszközből, a testtájékból vonta le. Ez a következtetés az állandó joggyakorlat által felállított mércének nem felel meg.

[37] Az elsőfokú bíróság a vádlott helyszínről történt távozását és telefonjának összetörését is a súlyosabb eredménybe való belenyugvás egyik bizonyítékeként értékelte, ugyanakkor az okfejtés szerint ez a menekülő magatartás legfeljebb azt mutatja, hogy az esemény következményeitől megijedt, illetve tartott a felelősségre vonástól. Ez visszamenőlegesen nem bizonyítja a cselekménykori tudattartalmat.

[38] Mindezek alapján arra az álláspontra helyezkedett, hogy az elsőfokú bíróság által alkalmazott minősítés túlterjeszkedik a bizonyított tényeken, ezért kérte annak a korrekcióját.

[39] Az enyhítésre irányuló indítványát illetően arra utalt, az elsőfokú bíróság által kiszabott 3 évi szabadságvesztés eltúlzott. Az elsőfokú bíróság ugyan számba vette az enyhítő körülményeket, azok nyomatakát azonban a büntetés kiszabása során kellő súllyal nem érvényesítette.

[40] Nyomatékos enyhítő körülmény a jelentős időmúlás, a cselekmény kísérleti szakban maradása, a ténylegesen kialakult sérülés csekélyebb volta, továbbá a vádlott azóta kialakult életmódja, azaz, hogy az eljárás ideje alatt legális munkát szerzett, életvitelén változtatott, és vele szemben az elkövetés óta újabb eljárás nem indult. Az is a javára értékelendő, hogy a sérülés okozását nem tagadta, a történetek miatt megbánást tanúsított.

[41] Mindezekre figyelemmel, ha az ítéltábla a minősítést fenntartaná is, indokolt a szabadságvesztés tartamának a törvényi minimumhoz jobban közelítő, lényegesen enyhébb mértékben való meghatározása, továbbá a közügyektől eltiltás arányos mérséklése.

[42] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezéseket a Be. 599. § (1) bekezdés alapján nyilvános ülésen bírálta el, melyen az ügyész az előzetes bejelentésének megfelelően nem vett részt.

[43] A védő az írásban is indokolt fellebbezési indítványával egyezően tartotta meg a perbeszédét, a vádlott nyilatkozott a személyi körülményeiről, és élt az utolsó szó jogával is.

[44] E körben előadta, hogy a cég1 Kft-nél dolgozik, a havi jövedelme 180.000-200.000 forint. Egy ismerőstől bérelt ingatlanban lakik, az albérleti díj havi összege 60.000 forint és terheli még a rezsiköltség is. Tartásra szoruló hozzátartozója nincs, vagyontalan, tartozás nem terheli, betegségben nem szenved.

[45] Az utolsó szó jogán elmondta, hogy rendezte az életét, berendezte a bérelt ingatlant, a munkája állandó, folyamatosan dolgozik, hétvégeként is, az ebből származó jövedelem biztosítja a megélhetését, nem szeretne visszakérülni a börtönbe.

[46] A védelmi fellebbezéseket az ítéltábla nem találta megalapozottnak.

[47] Tekintettel arra, hogy a védelmi fellebbezések felmentést is céloztak, valamint a védő vitatta a cselekmény jogi minősítését is, a Be. 590. § (1) és (2) bekezdés alapján az ügyben teljeskörű felülbírálatra került sor. A felülbírálat kiterjedt az ítélet megalapozottságára, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére és a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezésekre, továbbá az indokolás helyességére és az eljárási szabályok megtartásának ellenőrzésére.

[48] Az ítéltábla a Be. 590. § (7) bekezdése alapján mindezek mellett hivatalból felülbírált a Be. 671. §-a szerinti egyszerűsített felülvizsgálat alapját képező – a szabadságvesztés végrehajtási fokozatára, a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjára, az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítására, a bűnjelekre és a bűnügyi költségekre vonatkozó – rendelkezéseket is.

[49] A perrendi szabályok vizsgálata során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság nem vétett a Be. 607. § (1) bekezdésében és a Be. 608. § (1) bekezdésében nevesített ún. abszolút-, illetve a Be. 609. § (1) bekezdésében írt, az eljárás lefolytatására lényeges kihatással bíró és a másodfokú eljárásban nem orvosolható olyan relatív szabálysértést, amely az érdemi felülbírálatnak akadályát képezte volna. Ilyen eljárási szabálysértésre egyébként maguk a felek sem hivatkoztak.

[50] Az elsőfokú bíróság minden tekintetben perrendszerűen folytatta le az eljárást, és megtartotta a bizonyítás törvényességére vonatkozó szabályokat is. A vádlott és védője az eljárási jogait maradéktalanul gyakorolhatták, a terhelt, a tanúk és a szakértők figyelmeztetése megfelelt a törvényi előírásoknak. A Be. 527. § (2) bekezdés b) pontja alapján tanú4 tanú3 és tanú1 nyomozás során tett vallomásának az ismertetésére szintén törvényesen került sor.

[51] A Be. 164. § (1)-(3) bekezdésében írtakra is figyelemmel a törvényszék az ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett. Az összegyűjtött bizonyítékokból minden elemet megvizsgált, amely az ügy eldöntése szempontjából relevanciával bírt, azokat egyenként és összességükben a logika szabályainak megfelelően értékelte. A bizonyítékok számbavételét követően, azok egybevetésével megindokolta, hogy mely bizonyítékot miért fogadott el, másokat pedig miért vetett el a történeti tényállás megállapítása során. Bizonyítékértékelő tevékenységéről és annak eredményéről a másodfokú felülbírálathoz elégséges mértékben számot adott, az csak kisebb kiegészítést igényel.

[52] A vádlott személyi körülményei a nyilvános ülésen az általa előadottak és a másodfokú eljárásban beszerzett bűnügyi nyilvántartási adatai alapján kiegészítésre szorultak.

[53] A vádlott jelenleg a cég1 Kft-nél dolgozik, a havi jövedelme 180.000-200.000 forint. Egy ismerőstől bérelt ingatlanban lakik, az albérleti díj havi összege 60.000 forint és terheli még a rezsiköltség is. Tartásra szoruló hozzátartozója nincs, vagyontalan, tartozás nem terheli, betegségben nem szenved.

[54] Az előéleti adatok körében rögzíti az ítéltábla, hogy az elsőfokú ítélet indokolása személyi részének 1.) pontja alatt feltüntetett büntetés végrehajtását a Budapesti XVIII. és XIX. Kerületi Bíróság a 2014. április 16. napján kelt és a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 21.Bf.8744/2014/7. számú, 2015. február 26. napján jogerőre emelkedett ítéletével rendelte el.

[55] A 2.) pont alatti ítélettel a Dabasi Városi Bíróság elrendelte a vádlott pártfogó felügyeletét is, és helyesen segédmotorkerékpár vezetésétől tiltotta el.

[56] A 3.) pont alatti ítéletben vele, mint különös visszaesővel szemben került sor a büntetés kiszabására, e büntetés végrehajtását ugyancsak a Budapesti XVIII. és XIX. Kerületi Bíróság rendelte el a 2014. április 16. napján kelt és a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 21.Bf.8744/2014/7. számú, 2015. február 26. napján jogerőre emelkedett ítéletével.

[57] A 4.) pont alatti büntetés letöltését 2018. április 1. napján kezdte meg, abból kitöltve 2020. március 28. napján szabadult.

[58] A 6.) pont alatti összbüntetési ítélet kelte helyesen 2018. július 24. napja.

[59] A vádlott ellen más büntetőeljárás nincs folyamatban, a tagállami ítéletek nyilvánartartásában nem szerepel.

[60] A történeti tényállás ugyanakkor a Be. 592. § (2) bekezdés a) és d) pontjában meghatározott megalapozatlansági hibában szenved, mert a sértett sérülésére vonatkozó adatokat hiányosan tartalmazza és a szakértői véleményből levont következtetése is pontosításra szorul.

[61] A részbeni megalapozatlanság kiküszöbölése érdekében a másodfokú bíróság a tényállást a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja szerint eljárva az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma alapján, valamint helyes ténybeli következtetés útján a következőkkel egészíti ki, illetve pontosítja:

[62] Az 5. oldal 2. bekezdésének 4. mondatában feltünteti, hogy ezen érkepletek, illetve idegek sérülése nem következett be.

[63] A 3. bekezdést akként rögzíti, hogy: „A kb. 7 mm széles külső nyaki gyűjtőér a szűrés eredményeként sérült, az intenzív vérzéssel járt, amely a sértett által alkalmazott nyomókötés következtében állt el, a nyaki lágyrészekben pedig levegőzárványok jöttek létre.”

[64] A 4. bekezdést pedig úgy rögzíti, hogy: „A keletkezett sérülés büntetőjogi gyógytartama 8 napon belüli, a tényleges gyógytartama egy hét volt, ugyanakkor a vádlott cselekménye az alkalmazott eszközre, a támadás direkt jellegére, a sérülés helyére, a megsértett érkepletre, valamint a vérzés jellegére figyelemmel alkalmas volt arra, hogy a ténylegesen bekövetkezettnél súlyosabb, életveszélyesnek minősülő sérülést hozzon létre, mely a vádlotton kívüli okból, a sértett által alkalmazott nyomókötésnek, illetve a megfelelő gyors orvosi ellátásnak köszönhetően maradt el.”

[65] Ezzel a pontosítással a törvényszék által megállapított tényállás minden tekintetben megalapozottá vált, így az a Be. 591. § (1) bekezdése alapján irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

[66] Az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenységének vizsgálata körében a másodfokú bíróság először is rögzíti, hogy a védelmi fellebbezés tartalmából megállapítható, hogy az a tényállás megállapítása körében valójában az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenységét támadja, amikor arra hivatkozik, hogy a törvényszék a tényállást a kétséget kizáró bizonyítottság sérelmével állapította meg. A védői fellebbezés arra alapozott, hogy nem zárható ki az a vádlotti előadás, hogy a sérülést nem támadó szándékkal vitte végbe, hanem azt egy kaotikus, hirtelen mozdulatsor okozta, nem direkt szűrés volt, s az a körülmény pedig, hogy védenca a vallomása egyes részleteit megváltoztatta, még nem tette az egész védekezését valótlanná.

[67] A védő az erre irányuló érvelését már az elsőfokú eljárásban előadott perbeszédében is hangsúlyozta. A védelmi jogorvoslati kérelem új érveket az elsőfokú bíróság előtt elhangzottakhoz képest nem hozott fel, e felvetésre, hogy miért nem fogadható el a vádlottnak azon védekezése, hogy egy véletlen baleset eredménye volt a szűrés, pedig a

törvényszék már reflektált az ítélet indokolásában, s azt helytállóan vetette el a vádlotti előadás következtetlensége, az eseményt követően tanúsított magatartása, valamint az igazságügyi orvosszakértői vélemény alapján, mely a sérülés vádlott által előadott keletkezési mechanizmusát nem támasztotta alá, ezen érvekkel a másodfokú bíróság is egyetértett.

[68] Ami pedig a sérülés jellegét, keletkezési helyét, gyógytartamát és az abból levont következtetéseket illeti, az elsőfokú bíróság az indokolása során irathűen ismertette az ügyben keletkezett igazságügyi orvosszakértői véleményeket, a kiegészítő szakvéleményben foglaltakat is, valamint helytállóan utalt az igazságügyi orvosszakértő tárgyaláson történt meghallgatása során tett megállapításaira is, ezt azonban a tényállásban nem jelenítette meg kielégítően, mert nem tüntette fel azt, hogy a szűrés ténylegesen a külső nyaki gyűjtőér sérülését is okozta, mely sérülés, figyelemmel a kialakult vérzésre, megfelelő ellátottság hiányában a halál bekövetkezésével is járhatott volna, és az a vádlotton kívül álló okból maradt el, ugyanakkor e hibából eredően az életveszély bekövetkezésének reális lehetősége vonatkozásában tett megállapítása sem volt helytálló, mert e körben csak a nagyobb ér és idegképleteket érintő súlyosabb sérülésének bekövetkeztével számolt és nem a konkrét sérülésből fakadó súlyosabb sérülés lehetőségével.

[69] Az igazságügyi orvosszakértő a 2025. október 22. napján tartott tárgyaláson (bíróági irat 31. számú jegyzőkönyv) fenntartva a korábbi szakértői véleményben foglaltakat, visszautalt a radiológus szakértői véleményben foglaltakra és egyértelműen úgy nyilatkozott, hogy a szűrés ugyan mélyebb rétegeket, a belső nyaki gyűjtőeret, a közös főnyaki ütőeret, és a fontos idegeket nem érintette, ahhoz nagyobb erő kifejtés lett volna szükséges, de az a mintegy 7 mm vastagságú külső nyaki gyűjtőéren intenzív vérzéssel járó sérülést okozott. E sérülés a vérzésre tekintettel a szűrés kis ereje mellett is járhatott volna életveszélyes állapot kialakulásával, ha a sérülést nem látják el. A sértett által felhelyezett nyomókötésnek, mely a vérzést elállította (szivaccsal leszorítás) és a gyors egészségügyi beavatkozásnak köszönhetően azonban ez az állapot nem következett be.

[70] Egyetértett a másodfokú bíróság azon ügyészi érveléssel, hogy az ítélezési gyakorlat értelmében az ítélet egységes egész, ezért, ha ítéletszerkesztési hibából eredően a bíróság az indokolásnak a tényálláson kívüli részében rögzít egyes tényeket, azokat is a tényállás részének kell tekinteni, ezért a fenti szakértői megállapítások, figyelemmel arra is, hogy azokat elfogadta

[71] a tényállás alapjául a törvényszék, aggálytalanul rögzíthetők voltak a tényállásban.

[72] Ezzel összhangban a másodfokú bíróság a fentebb feltüntetettek szerint pontosította a sérülés leírását, rögzítette annak gyógytartamát és ebből kiindulva, nem pedig csak általánosságban a nyaki régiót, mint sértett testrészt vizsgálva, vonta le azt a következtetést, hogy a támadás a végrehajtás körülményei folytán a megsértett érképletre, valamint a vérzés jellegére figyelemmel alkalmas volt arra, hogy a ténylegesen bekövetkezténél súlyosabb, életveszélyesnek minősülő sérülést hozzon létre, mely a vádlotton kívüli okból, a sértett által alkalmazott nyomókötésnek, illetve a megfelelő gyors orvosi ellátásnak köszönhetően maradt el.

[73] E pontosítással az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenysége törvényes volt. A védelmi fellebbezésben írtak szerinti más tényállás megállapításának nem volt helye, az ugyanis a bizonyítékok – megalapozott tényállás melletti – újraértékelésének eljárásjogi tilalmába ütközött volna.

[74] Az elsőfokú bíróság által megállapított és a másodfokú eljárásban kiegészített és irányadó tényállásban olyan tény vagy körülményt, amely alapján a vádlottat fel kellene menteni vagy vele szemben az eljárást meg kellene szüntetni, az ítéltábla nem észlelt.

[75] Az irányadó tényállás alapján a törvényszék által a vádlott bűnösségére és a cselekmény minősítésére levont következtetés továbbra is helytálló, az indokolást azonban a tényállásbeli módosításokra figyelemmel pontosítani szükséges.

[76] Az életveszélyt okozó testi sértés kísérletének megállapíthatósága körében abból kell kiindulni, hogy a Btk. szerint a testi sértés eredménybűncselekmény, az életveszélyt okozó testi sértés minősítő körülménye pedig az életveszély kialakulása. Kísérlet esetén ezért azt kell vizsgálni, hogy az elkövető szándéka legalább eshetőlegesen kiterjedt-e az életveszélyes sérülés előidézésére, és a cselekmény objektíve alkalmas volt-e ilyen eredmény kiváltására, azonban az eredmény elmaradt.

[77] A cselekmény értékelésének a kiindulópontját a módosított tényállás alapján az képezi, hogy a vádlott a 6,5 cm pengehosszúságú és 2 cm pengeszélességű, éllel, hegygel bíró késsel kis erővel, úgy szúrta meg a sértett nyakát a bal oldalán, hogy az a külső nyaki gyűjtőér sérülését is okozta, mely intenzív vérzéssel járt. A szakértői vélemény szerint a sérülés ugyan 8 napon belül gyógyuló volt, ugyanakkor az, a vérzés megfelelő ellátottsága nélkül a sértett halálához is vezethetett volna, mely a vádlotton kívül álló okból maradt el.

[78] Az életveszélyt okozó testi sértés kísérleténél nem szükséges annak a bizonyítása, hogy az életveszély szükségszerűen bekövetkezett volna, elegendő annak a megállapítása, hogy a cselekmény alkalmas volt ilyen eredmény előidézésére, és annak elmaradása az elkövető akaratától független okra vezethető vissza.

[79] A jelen ügyben az eredmény elmaradása nem a sérülés csekély veszélyességéből fakadt, hanem abból, hogy a sértett azonnal nyomókötetést alkalmazott, majd egészségügyi ellátásban részesült. A vérzés megszűnése tehát külső beavatkozás következménye volt, mely körülmény a kísérlet megállapítására ad alapot, mert az életveszélyes következmények kialakulását nem az elkövető akadályozta meg, hanem a sértett és az orvosi ellátás.

[80] A védelem által hivatkozott körülmény, miszerint a mélyebben fekvő érképletek, illetve idegek sérüléséhez nagyobb erő kifejtés lett volna szükséges, a cselekmény jogi minősítése szempontjából jelentőséggel nem bírnak, mert a konkrét sérülés és az abból fakadó veszély a kis erővel véghez vitt támadás következménye volt. A szakértő megállapítása szerint a nagyobb érképletek, és főidegek sérüléséhez valóban nagyobb erő kifejtés kellett volna, ez azonban csak azt támasztja alá, hogy a vádlott cselekménye a nyak legjelentősebb ereinek a közvetlen sértésére nem volt alkalmas, ugyanakkor a kis erővel véghez vitt cselekmény nem maradt a bőrfelszíni sérülések szintjén, hanem olyan testtájékon okozott érképletsérülést, ahol a vérzés intenzitása, illetve annak ellátatlansága esetén az állapot gyors romlása, a sértett halálához, életveszélyes állapot kialakulásához is vezethetett volna. A kis erővel okozott sérülés tehát objektíve magában hordozta az életveszélyes állapot kialakulásának a reális lehetőségét.

[81] A védelem által szintén hangoztatott egyhetes gyógytartam sem alkalmas a minősítés megdöntésére. Az kétségtelen, hogy a sérülés 8 napon belül gyógyult, azonban ez önmagában nem alkalmas annak cáfolatára, hogy a cselekmény objektíve életveszélyes állapot előidézésére is alkalmas volt. A gyógytartam ugyanis a bekövetkezett sérülés gyógyulási folyamatát írja le, míg az életveszély kérdése azt vizsgálja, hogy a sérülés keletkezésekor, illetve a sérülést követő időszakban fennállt-e olyan állapot vagy reális veszélyhelyzet, amely az élet kioltásának a lehetőségét hordozta magában. A gyógytartam hosszát a jelen ügyben döntően olyan körülmények befolyásolták, amelyek az elkövető akaratán kívül estek. A sértett gyors reagálása, a vérzés csillapítása és az orvosi ellátás következtében potenciálisan súlyos következmények nem bontakoztak ki, így a sérülés rövid időn belül gyógyult. Ebből azonban nem következik, hogy a sérülés létrejöttékor az életveszélyes állapot kialakulásának reális lehetősége ne állt volna fenn.

[82] Ami pedig a szándékot illeti, a vádlotti tudattartalomra vonatkozóan az elsőfokú bíróság igyekezett feltárni azokat az alanyi és tárgyi körülményeket, amelyeket az élet és testi épség védelméről szóló 3/2013. Büntető Jogegységi Határozat nevesít, a másodfokú bíróság e körben kiemeli, hogy arra alapvetően az objektív körülményekből, az alkalmazott eszközökből, a támadott testtájékból, a sérülés mechanizmusából, az elkövetés módjából és a vádlott támadást követően tanúsított magatartásából lehet következtetést levonni.

[83] A jelen ügyben a vádlott egy szúrás okozására alkalmas kést használt, melynek paraméterei már fentebb rögzítésre kerültek. A szúrást nem valamely kevésbé sérülékeny testrész, hanem a sértett nyaki régiója felé irányította, amely köztudomásúan olyan testtájék, ahol kis területen helyezkednek el jelentős érkepletek, idegek és légutak, ezért oda késsel történő szúrás esetén a súlyos, akár életveszélyes sérülés bekövetkezésének a lehetősége bárki számára felismerhető.

[84] A szándék megállapítása szempontjából annak nincs meghatározó jelentősége, hogy a szúrás ereje nem volt nagy. A vádlott ugyanis a szúrást olyan testtájékra irányította, ahol már viszonylag csekélyebb erőbehatás mellett is létfontosságú anatómiai képletek sérülhetnek. Ezt igazolja az is, hogy a szúrás ténylegesen a külső nyaki gyűjtőér sérülését eredményezte.

[85] Mindezek mellett a vádlottnak számolnia kellett azzal, hogy a nyak irányába leadott késszúrás következtében olyan sérülés alakulhat ki, mely súlyos vérzéssel, életveszélyes állapottal járhat. A cselekmény végrehajtása során ennek lehetősége nem tartotta vissza, a támadást ennek ellenére végrehajtotta. Ez pedig arra utal, hogy az életveszélyes sérülés bekövetkezésének a lehetőségét előre látta és abba belenyugodott.

[86] E megállapítást erősíti, hogy a támadást követően, bár a vádlott a sérülést és a vérzést észlelte, ennek ellenére segítséget nem kért, nem értesítette a mentőszolgálatot, nem próbált a sértett ellátásáról gondoskodni, hanem a helyszínt még a segítség megérkezése előtt elhagyta. A sürgős orvosi ellátás biztosításáról a sértett intézkedett úgy, hogy a szálló portáján segítséget kért. Mindez arra utal, hogy a vádlottat nem érdekelte, hogy a sértettnél a vérzés következtében milyen további egészségromlás következik be. A cselekmény utáni magatartása nem az eredmény elhárítására, hanem attól való közömbös elfordulásra utal, mely szintén az eshetőlegesen szándékot támasztja alá.

[87] Mindezek érvek alapján a vádlott bűnösségének a Btk. 164. § (1) bekezdésében ütköző és a (8) bekezdés első fordulata szerinti, életveszélyt okozó testi sértés büntette kísérletében való megállapítása helytálló.

[88] A Btk. 79. §-a értelmében a büntetés célja a társadalom védelme érdekében annak megelőzése, hogy akár az elkövető, akár más bűncselekményt kövessen el. A Btk. 80. § (1) bekezdése szerint a büntetést a büntető törvényben meghatározott keretek között, céljának szem előtt tartásával úgy kell kiszabni, hogy az igazodjon a bűncselekmény tárgyi súlyához, a bűnösség fokához, az elkövető társadalomra veszélyességéhez, valamint az egyéb enyhítő és súlyosító körülményekhez.

[89] Ahogy a bünteteskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56/2007. számú BK vélemény is rögzíti, a bíróság által megállapított minősítéshez kapcsolódó büntetési keret – figyelembe véve a Btk. Általános Része rendelkezéseit is – büntetést meghatározó alapvető tényező. Ez jelöli ki azokat a határokat, amelyek között a súlyosító és enyhítő – összefoglalóan a büntetést befolyásoló – körülmények a büntetést alakíthatják. Ezeket tehát nem elvont általánosságban, nem mechanikusan, hanem a konkrét ügy tényeire vonatkoztatva, egymással egybevetve, összefüggésükben kell értékelni és a határozatban megindokolni. Nem a számuk, hanem az adott esetben meglévő hatásuk a döntő a büntetés meghatározásánál. Az elkövetett bűncselekmény tárgyi súlya, a vádlott személyében rejlő társadalomra

veszélyesség, az enyhítő és súlyosító körülmények együttes értékelése mellett kell megválasztani a vádlottal szemben az adott ügyben a büntetési célok elérését biztosító joghátrányt.

[90] A büntetés kiszabása során irányadó körülmények részben pontosításra szorultak.

[91] Az enyhítő körülmények között ugyan a két évet meghaladó időmúlás értékelhető volt, de e körben azt is figyelembe kellett venni, hogy ahhoz, bár kétségtelenül nem számottevő időtartamban, de a vádlott is hozzájárult, mert ellene az eljárás során elfogatóparancsot kellett kibocsátani. A cselekmény kísérleti szakban rekedtsége szintén értékelhető volt a vádlott javára, azzal, hogy az távolinak nem volt tekinthető, az befejezett kísérlet volt, a cselekménye alkalmas volt arra, hogy a ténylegesen bekövetkezettnél súlyosabb, életveszélyesnek minősülő sérülést hozzon létre, mely csak a vádlotton kívüli okból, a sértett által alkalmazott nyomókötésnek, illetve a megfelelő gyors orvosi ellátásnak köszönhetően maradt el, ezért azt nagyobb nyomatékkal nem lehetett a javára figyelembe venni.

[92] Abból a körülményből, hogy a sértett élt a mentességi jogával és nem tett vallomást, ugyanakkor valóban arra lehet következtetni, hogy a sértett nem kérte a vádlott megbüntetését, a cselekményt megbocsátotta.

[93] További a vádlott javára értékelhető körülmény az, hogy huzamosabb ideig állt a legszigorúbb kényszerintézkedés hatálya alatt.

[94] A súlyosító körülmények köréből ugyanakkor mellőzte a másodfokú bíróság az ittas állapotban történt elkövetést, mert erre vonatkozó tény a tényállás nem rögzített, a vádlott azon előadásából, hogy a nap folyamán megivott 3 üveg sört, további adatok hiányában nem lehetett következtetést levonni az ittasságára, figyelemmel arra is, hogy a cselekmény elkövetésére este 20 óra körüli időben került sor.

[95] Ezen túlmenően pedig súlyosító körülményként kellett megállapítani a felfüggesztett szabadságvesztés hatálya alatti elkövetést is.

[96] A pontosított előéleti adatok alapján rögzíthető, hogy a Monori Járásbíróság 10.B.82/2015/19. számú ítéletével, mely 2015. november 20. napján emelkedett jogerőre, a vádlottal szemben 2 év fogházban végrehajtandó szabadságvesztést szabott ki, melynek végrehajtását 5 évi próbaidőre felfüggesztette. A próbaidő az ítélet jogerőre emelkedésének napján kezdetét vette.

[97] A Btk. 85. § (1) bekezdése szerint a szabadságvesztés végrehajtása akkor függeszthető fel, ha alaposan feltehető, hogy a büntetés célja annak végrehajtása nélkül is elérhető. Ez a rendelkezés világosan meghatározza a jogintézmény rendeltetését, az elítéltnak a társadalomban, szabadlában kell bizonyítania, hogy a büntetés végrehajtása nélkül is jogkövető életmódot folytat.

[98] A Btk. 86. § (2) bekezdése alapján, ha az elkövetőn olyan szabadságvesztést hajtának végre, amely miatt a felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtását nem lehet elrendelni, akkor a próbaidő a szabadságvesztés tartamával meghosszabbodik.

[99] A szabályozás célja az, hogy a próbaidő teljes időtartama olyan időszak legyen, amikor az elítélt szabadlában van és megítélhető, hogy a büntetés célja annak végrehajtása nélkül is elérhető-e. A végrehajtandó szabadságvesztés ideje nem számít bele a próbaidőbe, ellenkező esetben ugyanis az elítélt úgy tölthetné le annak jelentős részét büntetés-végrehajtási intézetben, hogy közben nem valósulna meg a felfüggesztett szabadságvesztés alapvető funkciója, a szabadlában tanúsított jogkövető magatartás.

[100] A fogvatartás időtartama ezért a próbaidőbe nem számítható be, a próbaidő a szabadulást követően a még hátralévő tartamban folytatódik.

[101] Mindezek előrevetítése mellett rögzíthető, hogy a vádlotton 2018. április 1. napján fogamatba vették a Budapesti XVIII. és XIX. Kerületi Bíróság 8.B.366/2014/6. számú ítéletével kiszabott 2 év börtön fokozatú szabadságvesztés végrehajtását, melyet 2020. március 28. napjáig töltött, majd 2020. március 29. napjától 2021. március 9. napjáig a Monori Járásbíróság 10.Bpk.279/2018/3. számú összbüntetési ítéletével megállapított 1 év 3 hónap börtön fokozatú szabadságvesztést töltötte.

[102] Ezen időszak (2018. április és 2021. március 9. közötti időszak) a fentebb rögzítettek szerint felfüggesztés próbaidejébe nem számít bele, melyből következik, hogy a végrehajtandó szabadságvesztés büntetés megkezdése előtt a felfüggesztett szabadságvesztés próbaidejéből 2 év 4 hónap 11 nap telt el, míg a próbaidő fennmaradó része pedig 2 év 7 hónap 19 nap volt, ezen időtartam a cselekmény elkövetéséig nem telt el, e két időpont közötti időtartam ugyanis 2 év 3 hónap 12 nap volt, ami egyúttal azt is jelenti, hogy a vádlott a cselekmény elkövetésekor még a felfüggesztett szabadságvesztés próbaideje alatt állt, az eredményesen nem telt el, erre figyelemmel meg kellett állapítani, hogy a vádlott a cselekményt felfüggesztett szabadságvesztés próbaideje alatt követte el.

[103] Mindezen körülmények figyelembevételével a másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság azon érvelésével, hogy a vádlottal szemben csak végrehajtandó szabadságvesztés kiszabása az, ami a büntetési célokat megfelelően szolgálja, a felfüggesztett szabadságvesztés próbaideje alatti elkövetésre figyelemmel ugyanakkor a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztése kizárt is volt a Btk. 86. § (1) bekezdés c) pontja alapján.

[104] Az elsőfokú bíróság helyesen utalt a vádlott terhén megállapított bűncselekmény büntetési tételére és helytállóan határozta meg a középértéket is, és nem tévedett akkor sem, amikor a szabadságvesztés mértékét ezt el nem érően 3 évi időtartamban határozta meg. A másodfokú bíróság a korrigált büntetéskiszabási körülmények mellett a további enyhítésre nem látott alapot, a vádlott jelenlegi kedvező körülményei, az életvitelében bekövetkezett változások, a sértett megbocsátása és a terhelt megbánása, a cselekmény kísérleti szakban rekedtsége mind megfelelően értékelésre kerültek. E tényezők kompenzálták azt is, hogy a vádlott terhén további súlyosító körülményként megállapításra került a felfüggesztett szabadságvesztés próbaideje alatti elkövetés is, így azokra további enyhítést alapozni már nem lehetett.

[105] A törvényszék az anyagi jogi szabályoknak megfelelően rendelkezett a szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatáról, valamint a közügyektől eltiltás kiszabásáról is ez utóbbi tartama megfelelően igazodik a főbüntetés tartamához.

[106] A törvényszék feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezése azonban téves, az nem felel meg az elkövetés idején is hatályban lévő anyagi jogszabálynak. A vádlott a terhén megállapított, a Btk. 459. § (1) bekezdés 26. pont c) alpontjában meghatározott személy elleni erőszakos bűncselekményt a Btk. 459. § 14. pont d) alpontja szerinti hozzátartozója, az élettársa sérelmére követte el, ezért a Btk. 38. § (5) bekezdés b) pontja alapján feltételes szabadságra nem bocsátható, ennek megfelelően az elsőfokú bíróság feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezése változtatást igényelt.

[107] Figyelemmel arra, hogy a vádlott a terhén megállapított bűncselekményt a korábban rögzítettek szerint a Monori Járásbíróság 10.B.82/2015/19. számú 2015. november 20. napján jogerőre emelkedett ítéletével kiszabott 2 év fogházban végrehajtandó szabadságvesztés felfüggesztésének a próbaideje alatt követte el, a Btk. 87. § b) pontja alapján a felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtását a törvény kötelező rendelkezése

alapján el kellett rendelni. A próbaidő [102] bekezdésben részletesen indokolt meghosszabodása okán a büntetés végrehajthatóságának elévülése sem következett be.

[108] Az elsőfokú bíróság bűnjelekre vonatkozó rendelkezése törvényes, a bűnügyi költség viselésére vonatkozó döntése ugyanakkor pontosításra szorult, ugyanis az elsőfokú bíróság a felmerült költségek számításánál nem vette figyelembe, hogy a nyomozati szakban a kirendelt védő díjával a kényszerintézkedés kapcsán tartott üléseken való megjelenéssel (2023. július 1., 2023. december 29., 2024. február 28. és 2024. augusztus 16.) további 79.524 forint olyan bűnügyi költség is keletkezett, mely a költségjegyzékbe nem került felvezetésre, azonban az a rendelkezésre álló iratok, az ülésekről készült jegyzőkönyvek alapján, kétségtelenül rögzíthető, ezért a felmerült és a vádlott által viselni rendelt bűnügyi költség helyes összege 463.554 forint.

[109] Az ítéltábla a fenti indokokra figyelemmel, a Be. 599. § (1) bekezdés szerint nyilvános ülésen eljárva, az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg az egyéb, törvényeknek megfelelő rendelkezéseit, a Be. 605. § (1) bekezdés alapján helybenhagyta.

[110] A másodfokú eljárásban a kirendelt védő díjával felmerült bűnügyi költséget a Be. 613. § (1) bekezdése, valamint a Be. 574.§ (1) bekezdés alapján a vádlott köteles viselni, mert a védelmi fellebbezések nem vezettek eredményre.

[111] A Fővárosi Ítéltábla határozata elleni további fellebbezést a Be. 615. § (1) és (2) bekezdése zárja ki.

Budapest, 2026. május 13.

dr. Szalai Géza s.k.
a tanács elnöke

dr. Bíró Emese s.k.
előadó bíró

dr. Szabó Ágnes Petra s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 2025. október 22. napján kihirdetett 23.B.61/2025/31. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 3.Bf.11/2026/10. számú ítéletével 2026. május 13. napján jogerőre emelkedett.

dr. Szalai Géza s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül: